

ASSASSIN'S
— CREED —
JEDNOTA

OLIVER BOWDEN

FANTOM Print
2015

Copyright © 2014 Ubisoft Entertainment. All Rights Reserved.
Assassin's Creed, Ubisoft, Ubi.com and the Ubisoft logo are trademarks of Ubisoft Entertainment in the U.S. and/or other countries. All artworks are the property of Ubisoft.

First published in Great Britain in the English language by Penguin Books Ltd.

Translation © Kateřina Niklová

ISBN 978-80-7398-300-0

www.fantomprint.cz

www.facebook.com/fantomprint

Výňatek z deníku
Arna Doriana

12. září 1794

Na mém stole leží její deník, otevřený na první stránce. Dál jsem se nedostal, ovládly mě totiž tak silné emoce, že jsem nedokázal popadnout dech a text před mýma očima roztráštěly fazety diamantů v mých očích. Po tvářích mi tečou slzy, jak se mi vrátily vzpomínky na ni: na malou uličnici hrající si na schovávanou; na ohnivou ženu, kterou jsem poznal v dospělosti a zamiloval se do ní, na hřívu jejích rusých vlasů a vášnivé oči s hustými, tmavými řasami, na její lадné pohyby tanečnice či mistra šermíře. Stejně příjemně se cítila na tanečním parketu, kde ji s chtíčem sledovali všichni muži v sále, jako na bojišti.

V jejích očích se ale ukrývala tajemství. Tajemství, která mám teprve odhalit. Opět беру do ruky její deník a toužím na něj položit svoji dlaň, jet prsty po stránce a hladit její slova, protože cítím, že se v nich ukrývá část její duše.

Začínám číst.

*Výňatky z deníku
Élisy de La Serre*

9. dubna 1778

i.

Jmenuji se Élise de La Serre. Je mi deset let. Můj otec se jmenuje François, moje matka Julie a žijeme ve Versailles: v blyštivém, krásném Versailles, kde se hezké budovy a velkolepá sídla krčí ve stínu obrovského paláce s lipovými alejemi, lesknoucími se jezírky a fontánami a pečlivě udržovanými okrasnými keři.

Jsme šlechtici. Ti šťastní. Privilegovaní. Důkaz najdete v patnáct mil vzdálené Paříži. Silnici osvětlují olejové lucerny, protože ve Versailles jsou podobné věci běžné, kdežto v Paříži si chudí svítí lojovými svíčkami a kouř z továren na jejich výrobu visí nad městem jako rubáš, špiní kůži a dusí v plicích. Ubozí obyvatelé Paříže se plíží ulicemi, do kterých se snad nikdy nedostane světlo, odění v hadrech a se hřbety sehnutými dřinou nebo žalem. Ulice zamořují otevřené stoky, kterými volně teče bahno spolu s lidskými výkaly a lepší se na nohy těm, kdo nás v nosítkách přepravují městem, zatímco my s očima dokořán hledíme ven z oken.

Když se později v pozlacených kočárech vracíme zpátky do Versailles, míváme postavy na polích, které v mlze připomínají duchy. Bosí venkované, kteří obdělávají pole šlechticů, a když je špatná úroda, umírají hladu, jsou doslova otroky statkářů. Doma si rodiče vyprávějí o tom, jak ti ubožáci musejí zůstat vzhůru a zahánět holemi žáby, jejichž kvákání ruší pány ve spánku, a jak musejí jíst trávu, aby přežili. A šlechtici zatím prosperují, nemusejí totiž platit daně ani sloužit v armádě a jsou rovněž ušetřeni potupy *corvée*, dne bezplatné práce na silnicích.

Rodiče říkají, že královna Marie Antoinetta bloumá chodbami, sály a síněmi paláce a vymýšlí nové způsoby jak utratit peníze na garderobu, a její muž, král Ludvík XVI., se zatím rozvaluje na své *lit de justice* a schvaluje zákony, které obohacují šlechtice na úkor chudých a hladovějících. Ponuře hovoří o tom, že jejich chování může vést k revoluci.

ii.

Existuje výraz pro moment, kdy konečně něco pochopíte. Říká se, že se vám „rozsvítí“.

Jako malá jsem se nikdy nezajímala o to, proč se učím historii a ne etketu, správné způsoby a držení těla; neptala jsem se, proč se matka po večeři připojuje k otci a k Vránám, zvyšuje hlas, když s něčím nesouhlasí, a debatuje stejně usilovně jako oni; nikdy mě nezarazilo, že na koni nejezdí bokem, ani že nikdy nepotřebuje, aby jí podkoní podržel koně, a ani jsem se nedivila, že má tak málo času na módu a dvorní drby. Nenapadlo mě se zeptat, proč moje matka není jako jiné matky.

Dokud se mi nerozsvítilo.

iii.

Samozřejmě byla krásná a vždy hezky oblečená, neměla ale čas na fintění jako dámy u dvora, o kterých vždy hovořila s despektem a našpulenými rty. Podle ní byly posedlé vizáží a postavením, *věcmi*.

„Nepoznaly by ideu, kdyby je praštila mezi oči, Élise. Slib mi, že nikdy nebudeš jako ony.“

Zaujalo mě to a chtěla jsem vědět víc o tom, jaká nemám být, proto jsem zpoza matčiny sukně ty nenáviděné ženy špehovala. Co jsem viděla, byly přehnaně napudrované drbny předstírající oddanost manželům, třebaže přes okraje vějířů bloudily očima po pokoji a hledaly nic netušící muže, které by mohly uchvátit. Nepozorovaně jsem nahlédla za jejich napudrovanou masku, když jejich pohrdivý smích umlkl a z očí jim zmizel posměšný pohled. V tu chvíli jsem spatřila, jaké jsou doopravdy. Byly vyděšené. Děsily se ztráty přízně, ztráty pozice na společenském žebříčku.

Matka taková nebyla. Kupříkladu ji vůbec nezajímaly drby. Nikdy jsem ji neviděla s vějířem, nenáviděla pudr ani neměla čas kreslit si uhlem znaménka krásy nebo si pěstovat alabastrové bílou pleť. Jejím jediným ústupkem módě byly boty. Jinak se o etketu zajímala pouze a jedině pro zachování dekóra.

A byla zcela oddaná mému otci. Stála při něm – po jeho boku, nikdy za ním –, podporovala ho a byla mu neochvějně věrná. Můj otec měl rádce, pány Chretieni Lafrenièra, Louise-Michela Le Peletier, Charlese Gabriela Siverta a madam Levesque. Nosili dlouhé

ASSASSIN'S CREED: JEDNOTA

černé pláště, tmavé plstěné klobouky a jejich oči se nikdy neusmívaly, proto jsem jim přezdívala „Vrány“, a často jsem slyšela, jak před nimi matka otce brání a stojí na jeho straně bez ohledu na to, co mu říká za zavřenými dveřmi.

Už je to ale hodně dlouho, co jsem ji naposledy slyšela debatovat s otcem.

Říkají, že dneska v noci možná zemře.

10. dubna 1778

i.

Přežila noc.

Seděla jsem u její postele, držela ji za ruku a mluvila na ni. Chvilí jsem si namlouvala, že já utěšuji ji, aspoň do chvíle, než otočila hlavu a upřela na mě zakalené oči, které mi stále viděly až do duše, a já pochopila, že opak je pravdou.

Během noci jsem několikrát vyhlédla ven z okna, sledovala Arna dole na dvoře a záviděla mu, že dokáže být tak nevšímavý k bolesti, kterou cítí lidé jen několik stop od něj. Ovšemže ví, že je nemocná, ale souchotiny jsou všudypřítomné a smrt pod dohledem lékaře běžná dokonce i tady ve Versailles. A není de La Serre. Je náš chráněnc, a nezná proto naše nejhlubší, nejtemnější tajemství ani skrytou úzkost. A navíc nás sotva zná. Pro Arna je má matka vzdálenou osobou, o kterou pečují v horních patrech zámku; z jeho pohledu ji zcela definuje její nemoc.

Já a otec se ale prostřednictvím kradmých pohledů dělíme o svůj neklid. Navenek se ze všech sil snažíme působit normálně, naše truchlení totiž zmírnily dva roky, které od neradostné diagnózy uběhly. Náš žal je další věcí, kterou před svým chráněncem tajíme.

ii.

Bližíme se k okamžiku, kdy se mi rozsvítilo. A když přemýšlím o prvním incidentu, o chvíli, kdy mě poprvé napadlo, kdo vlastně moji rodiče a hlavně moje matka jsou, představuji si ho jako ukazatel u cesty vedoucí k mému osudu.

Stalo se to v klášteře. Bylo mi sotva pět, když jsem do něj vstoupila, a moje vzpomínky na něj jsou velmi kusé. Převládají hlavně dojmy: dlouhé řady postelí; výrazná, ale trochu rozmazaná vzpomínka na výhled z ojíňeného okna, za kterým vršky stromů trčely nad vlajícími závoji mlhy; a... matka představená.

Byla to sehnutá zahořklá žena, proslulá svojí krutostí. Kráčela chodbami kláštera s holí na dlaních, jako by se ji chystala před-

ložit na hostině. V pracovně ji nechávala na stole. Tehdy jsme říkaly „jsi na řadě“ a nějaký čas jsem byla na řadě neustále já, protože nenáviděla moji snahu být šťastná, zazlívala mi, že se často směji a můj veselý úsměv nazývala úšklebkem. Tvrdila, že mi ho holí vymaže z tváře.

V tom měla matka představená pravdu. Vymazala. Na čas.

A pak jednou dorazili matka a otec, aby si s matkou představenou promluvili, netuším o čem, a já byla na jejich žádost zavolána do její pracovny. Tam jsem našla své rodiče, kteří se otočili na židlích, aby mě pozdravili, a matku představenou stojící za stolem s obvyklým nepokrytým výrazem opovržení na tváři a s otevřeným shrnutím mých mnoha chyb sotva zaschlým na rtech.

Kdyby tam tehdy byla jen matka, nechovala bych se tak formálně. Byla bych se k ní rozběhla s nadějí, že se budu moct schovat v záhybech jejích sukní a že se dostanu do jiného světa, pryč z toho strašného místa. Ale přijeli oba a můj otec byl můj král. Byl to on, kdo diktoval, jak se budeme chovat; byl to on, kdo trval na tom, abych odešla do kláštera. Proto jsem k nim přistoupila, udělala pukrle a čekala, až mě osloví.

Matka mě vzala za ruku. Netuším, jak si všimla, co na ní mám, protože jsem ji měla svěšenou u boku, nějak ale zahlédla stopy, které mi na ní zanechala hůl.

„Co je to?“ uhodila na matku představenou a ukázala jí moji ruku.

Ještě nikdy jsem neviděla matku představenou tvářit se jinak než vyrovnaně. Rekla bych ale, že v tu chvíli zbledla. V jediném okamžiku se má matka proměnila z hosta, korektního a zdvořilého, jak se dalo očekávat, v nástroj potenciálního hněvu. Všichni jsme to cítili. Matka představená ze všeho nejvíce.

Trochu se zakoktala. „Jak jsem říkala, Élise je tvrdohlavá, neposlušná dívka.“

„Proto ji bijete holí?“ obořila se na ni moje matka a její zlost sílila.

Matka představená narovнала ramena. „Jak jinak mám udržet pořádek?“

Matka sebrala ze stolu hůl. „Očekávám, že ho *zvládnete* udržet. Myslíte si, že tohle vás dělá silnou?“ Praštila holí do stolu. Matka představená vyskočila, polkla a oči jí zalétly k mému otci, který vše sledoval se zvláštním, nečitelným výrazem, jako by celá věc nevyžadovala jeho zásah. „No, pak se hluboce mýlíte,“ dodala matka. „Dělá vás to slabou.“

Postavila se, zabodla pohled do matky představené, která opět

vyskočila, když matka podruhé udeřila holí do stolu. Potom mě vzala za ruku. „Pojď, Élise.“

Odešli jsme a od té doby mě učili soukromí učitelé.

Potom, co jsme opustili klášter, nastoupili do kočáru a mlčky se rozjeli domů, pochopila jsem jednu věc. Mezi matkou a otcem zůstalo mnoho věcí nevysloveno, já ale věděla, že dámy se tak, jak se právě zachovala moje matka, nechovají. Aspoň ne normální dámy.

Další incident. Došlo k němu asi o rok později, při oslavách narozenin rozmazlené dcery ze sousedního sídla. Ostatní dívky mého věku si hrály s panenkami a pily s nimi čaj, byl to ale čaj pro panenky, což znamenalo, že pití ani zákusky nebyly opravdové, holčičky jen předstíraly, že panenky napájají a krmí, což mi už tehdy připadalo hloupé.

Opodál si chlapečci hráli s vojáčky, proto jsem vstala, abych se k nim připojila, na což všichni zareagovali šokovaným tichem.

Moje chůva Ruth mě odvedla pryč. „Vy si hrajte s panenkami, Élise,“ přikázala nervózně, očima těkala kolem a krčila se pod neouhlavnými pohledy ostatních chův. Poslechla jsem, sedla si na paty a předstírala zájem o imaginární čaj a zákusky, trapný incident tím skončil a situace na trávníku se vrátila do přirozeného stavu: chlapečci si hráli s vojáčky, holčičky s panenkami, chůvy nás všechny sledovaly a opodál sedělo na kovaných železných židlích hejno urozených matek a klábosilo.

Pohlédla jsem na klevetící dámy a viděla je matčinými očima. Viděla jsem svoji cestu od dívky na trávníku k upovídané dámě a s naprostou jistotou jsem pochopila, že to nechci. Nechtěla jsem být jako ty matky. Chtěla jsem být jako má matka, která s omluvou opustila hlouček užvaněných ženských a nyní stála v dálce na břehu jezírka a stavěla tak svoji individualitu všem na odiv.

iii.

Obdržela jsem vzkaz od pana Weatheralla. Ve své rodné angličtině mi napsal, že by rád viděl moji matku, a požádal mě, abych se s ním sešla o půlnoci v knihovně a doprovodila ho do její ložnice. Nabádal mě, abych o tom neříkala otcí.

Další tajemství, které musím zachovat. Někdy si připadám jako jedna z těch ubožaček, které vidáme v Paříži, sehnutá pod tíhou očekávání, která do mě všichni vkládají.

Je mi teprve deset.

11. dubna 1778

i.

O půlnoci jsem na sebe natáhla šaty, sebrala svíčku a odplížila se dolů do knihovny, abych počkala na pana Weatheralla.

Do zámku se dostal sám a proplížil se jím nepozorován, dokonce ani psi si ho nevšimli, a do knihovny vešel tak tiše, že jsem sotva slyšela, jak se otevřely a zase zavřely dveře. Několika kroky překonal pokoj, strhl si z hlavy paruku – nenáviděl tu prokletou věc – a chytil mě za ramena.

„Říkají, že jí rychle ubývají síly,“ pravil a potřeboval, abych mu řekla, že tomu tak není.

„Je to pravda,“ řekla jsem namísto toho a sklopila zrak.

Zavřel oči, a přestože nebyl starý – bylo mu kolem pětačtyřiceti, takže byl jen o trochu starší než matka a otec – roky se mu vryly do tváře.

„Pan Weatherall a já jsme si kdysi byli velmi blízcí,“ vysvětlila mi jednou matka. Usmívala se, když to říkala. Zdálo se mi, že se dokonce začervenala.

ii.

Pana Weatheralla jsem poznala jednoho studeného únorového dne. Byla to první z opravdu krutých zim, ale zatímco v Paříži vystoupila Seina z břehů a zmrzla a chudáci umírali v ulicích, ve Versailles byla situace úplně jiná. Služebnictvo ještě před naším probuzením přiložilo do krbů, až v nich hučelo, na snídani jsme měli horké jídlo a ráno i odpoledne jsme chodili na vycházky do zahrad, zabalení do kožešin a s rukama v teplých rukávcích.

Ten den bylo jasno, i když slunce nijak nezmenšovalo chlad, který mrazil do morku kostí. Na hlubokém sněhu jiskřila ledová krus-ta tak pevná, že se skrz ni neprobořil ani náš pes Scratch, irský vlkodav. Udělal několik opatrných kroků, a když pochopil, jaké má štěstí, radostně štěkl a vyrazil pryč, zatímco matka a já jsme se vydaly přes trávník ke stromům na jeho jižním okraji.

Držela jsem ji za ruku a za chůze se ohlížela. V dálce za námi zářil v paprscích slunce, které se odrážely od sněhu, náš zámeček, jehož okna na nás mrkala, a když jsme pak vešly do stínů mezi stromy, zmatněl jako obrázek vystínovaný tužkou. Uvědomila jsem si, že jsme došly dál než obvykle a sídlo jsme už neměly na dosah.

„Nevylekej se, pokud ve stínech uvidíš muže,“ řekla matka a trochu se ke mně sklonila. Její hlas zněl tiše, a když jsem jí při té představě stiskla pevně ruku, zasmála se. „Nejsme tady náhodou.“

Bylo mi tehdy šest a netušila jsem, že když se dáma setká za podobných okolností s pánem, může to mít „následky“. Pokud šlo o mě, setkala se matka jednoduše s mužem a nemělo to o nic větší význam, než kdyby mluvila s naším zahradníkem Emanuelem, nebo trávila čas s kočím Jeanem.

Mráz šíří světem ticho. Mezi stromy bylo ještě hlubší než na zasněženém trávníku a nás pohltit dokonalý klid, když jsme se vydaly úzkou pěšinou hlouběji do lesa.

„Pan Weatherall rád hraje takovou hru,“ řekla matka tiše, aby zachovala klid. „Možná nás bude chtít překvapit a člověk by měl vždycky vědět o všem, co se může stát. Dobře si prohlédneme okolí a náležitě upravíme svá očekávání. Vidíš stopy?“

Sníh okolo byl netknutý. „Ne, mamá.“

„Dobře. Takže známe jeho dosah. A teď, kde se může člověk za těchto okolností schovat?“

„Za stromem?“

„Dobře, dobře – ale co třeba támhle?“ Ukázala nad hlavu a já natáhla krk a zadívala se na propletené větve nad sebou, které pokrývala jinovatka třpytící se na slunci.

„Vždy se dívej úplně všude,“ řekla matka. „Použivej oči, ale pokud to jde, nenakláněj hlavu. Neprozrazuj ostatním, kam upíráš pozornost. V životě narazíš na protivníky, kteří se budou snažit odhalit jakýkoli náznak tvých záměrů. Zachovej si výhodu a donuť je hádat.“

„Bude náš host vysoko na stromě, mamá?“ zeptala jsem se.

Zasmála se. „Ne. Vlastně jsem už ho viděla. Vidíš ho taky, Élise?“

Zastavily jsme se. Zadívala jsem se na stromy před námi. „Ne, mamá.“

„Ukažte se, Freddie,“ zavolala matka a opravdu, několik yardů před námi vystoupil zpoza stromu muž s prošeďivěným plnovousem, smekl třírohý klobouk a vysekl nám přehnanou poklonu.

Muži z Versailles se chovají jistým způsobem. Hledí shora na každého, kdo není jako oni. Neustále mají na tváři „versailleské úsměvy“, jak jsem jim ráda říkala, napůl zmatené, napůl znuděné, jako by se neustále chystali pronést nějakou žertovnou poznámku, podle nichž byli všichni muži na dvoře souzeni.

Tohle nebyl muž z Versailles; to mi prozradil už jeho plnovous. A přestože se usmíval, nebyl to versailleský úsměv; jeho výraz byl jemný ale vážný, byl to výraz muže, který si dobře rozmyslí, než cokoli řekne, a jeho slova mají vždy význam.

„Vrhal jste stín, Freddie,“ usmála se matka, když k nám přistoupil, políbil její nabídnutou ruku a pak i tu mou a znovu se uklonil.

„Stín?“ řekl a jeho hlas zněl všele a vrčivě, ale nekultivovaně, byl to hlas námořníka nebo vojáka. „Ach, do pekla, asi zapomínám své dovednosti.“

„To doufám, že ne, Freddie,“ zasmála se matka. „Élise, představuji ti pana Weatheralla, Angličana. Je můj společník. Freddie, to je Élise.“

Společník? Jako Vrány? Ne, nebyl vůbec jako ony. Místo aby mě probodl pohledem, vzal mě za ruku, sehnul se a políbil ji. „Těší mě, mademoiselle,“ zachraptěl a díky anglickému přízvuku zkomolil slovo „mademoiselle“ způsobem, který mi připadal naprosto kouzelný, nemohla jsem si pomoci.

Matka na mě vážně pohlédla. „Pan Weatherall je náš důvěrník a ochránce, Élise. Můžeš se na něj obrátit, kdykoli bys potřebovala pomoc.“

Trochu zaskočeně jsem se na ni podívala. „Ale co otec?“

„Otec nás obě velmi miluje a položil by za nás život, ale muži tak důležití jako on potřebují chránit před domácími povinnostmi. Proto máme pana Weatheralla, Élise – aby si tvůj otec nemusel dělat starosti s věcmi týkajícími se žen.“ V očích se jí objevil ještě významnější pohled. „Nemusíme tím otce obtěžovat, je to jasné, Élise?“

„Ano, mamá.“

Pan Weatherall kývl. „Jsem tu, abych sloužil, mademoiselle,“ řekl mi.

Vysekla jsem pukrle. „Děkuji vám, monsieur.“

Objevil se Scratch a uvítal pana Weatheralla tak nadšeně, že bylo jasné, že jsou staří známí.

„Můžeme si promluvit, Julie?“ zeptal se náš ochránce, znovu si nasadil klobouk a pokynul jí, aby se spolu prošli.

Já se držela několik kroků za nimi a slyšela tak jen útržky a ne-souvislé kousky jejich tichého rozhovoru, slova jako „velmistr“ a „král“, ta jsem ale slyšela i za dveřmi v zámku. Teprve během následujících let začala být mnohem důležitější.

A pak se to stalo.

Při pohledu zpátky si nejsem jistá přesným sledem událostí. Pamatuji si, že se matka a pan Weatherall napjali ve stejnou chvíli, kdy se Scratch naježil a zavrčel. Matka se potom otočila. Zadávala jsem se stejným směrem jako ona a spatřila ho: v podrostu po mé levici byl vlk. Černošedý tvor stál naprosto nehybně mezi stromy a hladově mě sledoval.

Matka vytáhla z rukávce stříbrnou dýku, dvěma kroky byla u mě, zvedla mě a postavila za sebe. Pověsila jsem se jí na sukni, zatímco ona se čelem obrátila k vlkovi a zvedla čepel.

Opodál pan Weatherall držel za srst na šiji vzpouzejícího se, zje-ženého Scratche, a já si všimla, že druhá ruka mu sklouzla k jílci meče, který mu visel u boku.

„Počkejte,“ poručila matka a zvedla ruku, aby pana Weatheralla zastavila. „Nemyslím si, že zaútočí.“

„Já si tím tak jistý nejsem, Julie,“ varoval pan Weatherall. „Ten vlk vypadá dost hladově.“

Vlk zíral na moji matku. Opětovala mu pohled a přitom hovořila s námi. „V kopcích nemá co žrát; k našemu sídlu ho přitáhlo zou-falství. Myslím ale, že ten vlk ví, že pokud nás napadne, udělá si z nás nepřátele. Bude pro něj mnohem lepší, když se tváří v tvář ne-porazitelné síle stáhne a najde si žrádlo jinde.“

Pan Weatherall se krátce zasmál. „Proč mám takový pocit, že to má být alegorie?“

„Protože, Freddie,“ usmála se matka, „to alegorie je.“

Vlk ještě chvíli civěl na matku, nakonec ale sklopil hlavu a po-malu odklusal. Sledovali jsme, jak mizí mezi stromy, poté se matka uvolnila a vrátila čepel do rukávce.

Pohlédla jsem na pana Weatheralla. Opět si zapnul kabátec a je-ho meč jsem nikde neviděla.

A byla jsem opět o krok blíž k tomu, aby se mi rozsvítilo.

iii.

Zavedla jsem pana Weatheralla k matčině ložnici, kde mě požádal, jestli by s ní mohl zůstat o samotě, načež mě ujistil, že ven už se dostane. Zvědavě jsem nakoukla dovnitř klíčovou dírkou a sledovala, jak se posadil vedle ní, vzal ji za ruku a sklopil hlavu. O chvíli později se mi zdálo, že slyším, jak pláče.